

Die onschuldige oogdruppels

Na het lezen van de klinische les van prof. HENKES en prof. WAUBKE (1978) moet m.i. de vraag gesteld worden in hoeverre bij de besproken patiënten met anaesthesia dolorosa sprake kan zijn van een contact-overgevoeligheid door ingrediënten van de gebruikte oog-therapeutica, zoals lanoline, parabene, neomycine, kwikverbindingen, dinatrium EDTA, fenylefrine, ecotiofaat-jodide, framycetine, gentamicine, soframycine, sulfapreparaat en, 6 chloorprednisonacetaat en andere lokale corticosteroiden en lokaal gebruikte anaesthetica (benzocaïne, maar zeer sporadisch ook lidocaïne, tetracaïne, en andere).

Van alle zojuist genoemde stoffen is contact-sensibiliserende werking bekend. De eerste drie genoemde worden zó vaak als oorzaak gevonden van contacteczeem in West-Europa dat de International Contact Dermatitis Research Group ze heeft opgenomen in een standaardreeks voor contact-allergisch onderzoek. Als bijzondere vondst is een overgevoeligheid voor rubberhulpstoffen beschreven, die uit een rubber „fiepje” (= speen) aan een schroefpipetje van een oogdruppelflesje in oplossing waren gegaan in de

oogdruppelvloeistof, zodat trouw enkele keren daags het allergeen aan het zieke oog werd toegediend.

Literatuur: HENKES, H. E. en TH. N. WAUBKE (1978) *Ned. T. Geneesk.* 122, 427. — MALTEN, K. E., J. P. NATER en W. G. VAN KETEL (1976) *Patch testing guidelines*. Dekker en Van de Vegt, Nijmegen.

Nijmegen, april 1978

K. E. MALTEN

Bij een van de door ons beschreven patiënten is, behalve van de anaesthesia dolorosa, ook sprake van een contact-overgevoeligheid t.a.v. het gebruikte lokale anaestheticum. Anaesthesia dolorosa op zich zelf is zeldzaam, veel en veel zeldzamer dan de vrijwel dagelijks voorkomende gevallen van contact-overgevoeligheid. Alleen het gebruik van verdovende oogdruppels met toxische werking op de trigeminustakken in de cornea kan leiden tot het optreden van de gevreesde anaesthesia dolorosa.

Rotterdam, april 1978

H. E. HENKES

BERICHTEN

Buitenland

VERENIGDE STATEN

Interferon als geneesmiddel tegen virusziekten. — Pas in de laatste jaren is het gelukt om het reeds 20 jaar geleden ontdekte interferon, dat een rol speelt bij de cellulaire afweer tegen virusziekten, op enigszins grotere schaal te bereiden. Het Staatseruminstituut te Helsinki gebruikt hiervoor de van bloeddonors verkregen leukocyten, die worden geïnfecteerd met het Sendai-virus. Het interferon werkt niet specifiek ten aanzien van verschillende ziekteverwekkers maar is wel betrekkelijk specifiek voor de diersoort waarvan de producerende cellen afkomstig zijn.

In het dierexperiment en ook bij de mens zijn reeds verschillende waarnemingen gedaan, die erop wijzen dat interferon in de toekomst bruikbaar kan zijn als geneesmiddel tegen virusziekten. MERIGAN e.a. (*New Engl. J. Med.* (1978) 298, 981) beschrijven de gunstige werking van interferon bij herpes zoster in een dubbelblind opgezet onderzoek met een placebocontrole waarbij de patiënten at random in de wel en niet behandelde groep werden geplaatst. Het interferon werd per injectie in drie verschillende doseringen toegediend. Gedurende de behandelingstijd (circa 8 dagen) steeg de temperatuur circa 1°C en werd een geringe vermindering van de beenmergfunctie vastgesteld. Lever- of nierfunctiestoornissen werden niet waargenomen. De temperatuurverhoging wordt toegeschreven aan verontreiniging van het preparaat.

Het effect op de uitbreiding van de huidrupties in het primaire dermatoom was duidelijker naarmate de behandeling vroeger in de ziekte begon en de dosering van het interferon hoger was. Bij de hoogste dosering trad na het begin van de behandeling nog slechts een uitbreiding op van 20 tot 30% van het dermatoomoppervlak, terwijl de uitbreiding in de placebogroep tot gemiddeld 50% van het oppervlak voortging. De duur van de uitbreiding verminderde van 3,9 tot 1,6 dagen na de begindag van de therapie. Bij geen van de patiënten in de groep van de hoogste dosering breidde het exantheem zich uit buiten het primaire dermatoom

terwijl dat wel gebeurde bij 5 van de 15 patiënten in de placebogroep.

Bij de 45 patiënten die in de drie placebogroepen waren geplaatst ontstond 2 maal een symptomatische meningo-encephalitis, 2 maal een radiculitis met een segmentale parese, éénmaal een keratitis dendritica en éénmaal een bloeding uit de blaas. In de behandelde groepen kwam slechts in één geval een complicatie voor, nl. een radiculitis.

De patiënten die interferon kregen, hadden minder vaak ernstige pijn en ook was de gemiddelde duur van de pijnklachten geringer. Het onderzoek, dat aan alle eisen van nauwkeurigheid voldoet, heeft het uiteindelijke bewijs geleverd van de werkzaamheid van interferon als geneesmiddel. Grotere zuiverheid van het preparaat en vergroting van de produktiemogelijkheid door het gebruik van andere cellen of misschien door synthetische vervaardiging zijn nodig voor het interferon voor algemeen gebruik beschikbaar kan komen.

A. L. NOORDAM

Binnenland

Poliomyelitis in Gelderland. — De Geneeskundige Hoofdinspectie van de Volksgezondheid bericht per 17 mei 1978 dat met zekerheid bij 10 patiënten poliomyelitis acuta anterior type 1 is vastgesteld. Negen getroffenen (9 jongens) zijn tussen 1 en 15 jaar oud; 6 hebben verlamningsverschijnselen van lichte aard. De ziekte werd in Uddel en Elspeet herkend; later volgden gevallen in Garderen. In de provincie Utrecht was reeds in april een 14-jarig meisje opgenomen onder verdenking van de ziekte van Guillain-Barré; zij heeft wellicht ook poliomyelitis doorgemaakt. Medio mei werd een volwassene, een 22-jarige vrouw, opgenomen met verlamningsverschijnselen na de bevalling.

Van alle zieken is bekend dat zij niet tegen poliomyelitis werden ingeënt. Inmiddels is in de streken waar de inen-